

Příběhy z farmy Naděje

LAURA A KOČIČÍ DŮVĚRA

JESSIE WILLIAMSOVÁ

Laura a kočičí důvěra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jessie Williamsová

Laura a kočičí důvěra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

LAURA A KOČIČÍ DŮVĚRA

Jessie Williamsová

 PRESS

Pro Ali, milovníci všech zvířat.

PROLOG

Laura cítila, jak jí na tvářích a na rukou hřeje svit ranního slunce. Měla pevně zavřené oči a představovala si, jak světlo tančí na fotkách, které visely na zdi jejího pokoje – těch, na kterých její kamarádi dělají legrační obličejy, fotkách maminky a tatínka na dovolené a fotkách jí samotné, jak se ve-sele směje do foťáku.

Až otevřu oči, tak je uvidím, pomyslela si Laura. *Tentokrát je určitě uvidím*. Zhluboka se nadechla, odpočítala: *raz, dva, tři* a rychle otevřela oči.

Nic. Zase nic. Jen temnota.

Tak příště, řekla si Laura. *Příště*. Za posledních pár měsíců to zkoušela už snad milionkrát. Již od toho dne, kdy se v nemocnici probudila s meningitidou a zjistila, že přišla o zrak. Pokaždé doufala, že tentokrát to bude jinak, že když otevře oči,

uvidí kolem sebe všechny ty úžasné tvary a barvy, jako to bylo dřív. To se však nestalo.

Donesl se k ní zvuk kroků, které se lehce blížily po schodech nahoru. *To bude maminka*, vytušila Laura. *Něco nese*. Uslyšela tichouňké ťuknutí, když se maminka přiblížila až ke dveřím. *Nese tác*. *To bude určitě snídaně*.

Otevřenými dveřmi se do pokoje dostal závan studeného vzduchu. „Dobré ráno, zlatíčko!“ pozdravila ji maminka. „Dnes jsem ti donesla něco speciálního, tvoje oblíbené vafle s javorovým sirupem a k tomu čerstvou šťávu z pomeranče.“

„Jééé, paráda. Díky, mami.“

Pokojem se nesla těžká, sladká vůně. Laura odhodila peřinu, slezla z postele a vykročila směrem ke stolku. Přesně věděla, kolik kroků musí udělat a jak daleko musí vysunout židli.

„Pokládám tác na stůl,“ řekla maminka.

Laura si představila, jak se sklání, aby ho položila, a vzpomněla si na její tmavě hnědé na krátko střižené vlasy, které se jí vždy pohupovaly kolem tváří, na její hřejivý úsměv a zářivé šedomodré oči.

„Takže,“ začala jí vysvětlovat maminka, „vafle jsou na kraji tácu a pomerančová šťáva je hned vedle nich.“ „Neboj, mami, já to zvládnou,“ odpověděla Laura a dychtivě se natáhla pro šťávu. „Ne, Lauro, opatrně!“ vykřikla maminka.

To už ale bylo pozdě. Ozvala se rána a potom Laura uslyšela, jak šťáva začíná kapat na koberec. Sklenička ležela blíž, než čekala, takže ji omylem převrhla.

„Promiň,“ hlesla Laura bezradně. „Moc se omlouvám.“ „To nevadí,“ uklidňovala ji maminka. „Nic si z toho nedělej, nebylo toho moc. Hned to uklidím.“

Laura si připadala bezmocná. „Kéž by si mé oči pospíšily a konečně už se uzdravily,“ přála si. Maminka chvíli mlčela. Laura slyšela, jak popošla až k ní, a cítila, jak se mamincina dlaň dotkla té její. „Lauro,“ pronesla potichu, „víš přece, co říkali doktoři, zlatíčko.“

„Vím, co říkali,“ odpověděla Laura, „ale nemusím jim přece věřit, ne?“ Znovu bylo ticho. Nakonec maminka dodala: „Já vím, že je to hrozně těžké, ale možná by bylo lepší, kdybys jim uvěřila.“

Šťáva teď již kapala na koberec pomaleji. Kap... kap... kap. Laura poslouchala a přemýšlela, jak se poslední dobou zdají všechny zvuky hlasitější a vůně intenzivnější.

A vtom jí to konečně došlo. *Tohle je teď můj svět. Já už neuvidím, už nikdy. To je konec.*

Do té doby tomu odmítala uvěřit. Věděla, že meningitida je vážná nemoc, ale přežila ji. Zase se uzdravila. Přes všechna očekávání se celé její tělo zase uzdravilo, s výjimkou očí. Tak proč by se neměly uzdravit i ony?

A teď poprvé čelila realitě. Nemělo smysl to každý den zkoušet a doufat, že znovu uvidí. Ne-

mělo smysl čekat na ten okamžik, kdy se její svět znovu naplní světlem a barvami.

„Lauro, jsi v pořádku?“ zeptala se jí polekaně maminka.

V Lauřiných očích se leskly dvě velké slzy. Cítila, jak jí jedna po druhé stekly po tvářích. *Pitomé oči!* pomyslela si. *Brečet pořád umí, ale vidět už ne!* Už nikdy neuvidí. Tohle už se nezmění. Už nikdy. Až do konce života...

KAPITOLA PRVNÍ

„Pojď, Niky, honem, Nely!“ pokřikoval Jack a lákal kozy na tácy s krmením. „Je čas vás podojit, tak pojdte, kozičky!“

Obě cupitaly za ním, štouchaly ho do lokte a hladově mečely. Dovedl je do ohrady určené k dojení a krmení jim položil na přední část dojící lavice. Kozy přesně věděly, co mají dělat. Okamžitě vyskočily na svá místa, prostrčily hlavy mezi příčky, aby se dostaly k jídlu, a Jack za nimi zacvaknul branku. Teď byly hezky připravené nechat se podojit.

Správce farmy Rory Trent vyšel z přístřešku na druhé straně ohrady. Měl na sobě tmavě modré montérky a zablácené zelené holínky.

„Dobrá práce, Jacku!“ pochválil chlapce Rory a modré oči se mu zableskly. „Všechno, co je třeba na čištění včetně kbelíků, mám tady. Dejme se do práce!“

Jack si sedl na stoličku vedle Niky a Rory se posadil u Nely. Niky byla hnědobílá s malými roztomilými růžky. Byla strašně drzá, stejně jako Rozárka, koza, se kterou vyrůstal na dědečkově farmě. Po dojit se ji naučil už v sedmi letech, a když se museli farmy vzdát a přestěhovat se do města, hrozně se mu po ní stýskalo. Když ho potom v nové škole začali šikanovat, byl poslán na městskou farmu v rámci projektu Naděje. Ohromilo ho, že je přímo v centru města farma plná zvířat, a nadchlo ho, že s nimi bude moci pracovat. Občas nemohl uvěřit, jaké má štěstí.

Jack začal dojit. Jeho prsty něžně mačkaly... a pouštěly, mačkaly... a pouštěly a do kyblíku začaly tryskat dva tenké pramínky napěněného mléka. Byla to opravdu uspokojující práce.

Za Nikyným hřbetem uviděl Jack bílý obláček Roryho vlasů, který se v předklonu soustředil na dojení Nely. „Víš, Jacku, včera jsme v obchodě úplně vyprodali kozí sýr,“ podíval se na něj Rory. „Možná bychom měli pořídit další kozu, co myslíš?“

Jack byl vždycky moc rád, když se ho Rory ptal na jeho názor. Dodávalo mu to pocit důležitosti.

To bylo na městské farmě to nejlepší, dávala vám pocit, že jste výjimeční. Ve škole se rozhodně nikdy výjimečně necítil.

„No, stáje jsou velké dost,“ odpověděl. „Myslím, že by se tam vešly klidně ještě další dvě kozy.“

„Hmm, nevím jistě, jestli máme dost peněz na dvě,“ zamyslel se Rory. „Budu se muset poptat Kerry.“

Niky už zhlkala všechno své krmení a teď netrpělivě zadupala.

„Ty zlobidlo, málem jsi převrhla kyblík!“ peskoval ji Jack. Niky zamečela a netrpělivě potřásla hlavou, jak se chtěla dostat pryč ze stojanu. Kyblík byl už do dvou třetin plný mléka, a tak ji Jack poplácal po hřbetě. „Dobrá, jsme hotovi!“ rozhodl a odsunul kyblík stranou. „Už můžeš jít.“

Zrovna Niky pouštěl, když zahlédl Kerry Barkerovou, koordinátorku projektu Naděje, jak běží směrem k nim. Černé copánky, ve kterých měla zapletené malé stříbrné korálky, jí přitom skákaly nahoru a dolů.

„Jak vám to jde? Už jste hotoví s dojením?“ zavolala.

Niky a Nely už hopsaly zpět ke kozlíkům Olinovi a Bradáčovi.

„Právě jsme skončili,“ přikývl Rory. „A máme dva kyblíky plné mléka.“

„Výborně,“ pochválila je Kerry. „Můžete přijít dovnitř, až je uskladníte? Mám velké novinky.“

Jack si pozorně prohlédl její výraz. Nevěděl, jestli ty novinky jsou něco, co chce slyšet, nebo ne. Pomalu se šoural dovnitř za nimi. „Honem pojď, loudale,“ zasmála se na něj Kerry. Jacka zaplavila úleva a pospíšil si za Rorem, dával si ale pozor, aby nerozlil mléko. Z Kerryina výrazu pochopil, že to nemůžou být špatné zprávy.

Kyblíky strčili do velké lednice za krmírnou a vyrazili zpět do staré stodoly se zvlněnou střechou, pěknými vitražovými okny a starými dřevěnými trámy. Bylo neuvěřitelné, že tak stará budova se zachovala přímo ve středu města. Ale stála přímo tady, zatímco vše kolem ní se měnilo. Jack otevřel masivní dubové dveře, které vždycky zavrzaly jako v nějakém strašidelném příběhu, a sundal si holínky.

Aša zrovna připevňovala na zdi obrázky od dětí, a rozšiřovala tak jejich kolekci plnou barev. „Dobré ráno, Jacku!“ pozdravila.

„Dobré ráno, Ašo. Co děláš?“ zeptal se.

„Pojď se podívat!“ lákala ho Aša nadšeně. „Tohle jsou obrázky od dětí ze třídy, která tu byla minulý týden. Jsou moc pěkné. Podívej, někdo nakreslil slepici Fifi a její kuřátka, nejsou roztomilá? Jak jsou načechraná a Fifi vypadá strašně hrdě. A tady je obrázek, jak dojíte Niky a Nely, ten se ti bude líbit. A podívej se na tenhle, tenhle je vážně pěkný! Někdo nakreslil Stanleyho.“

To na Jacka udělalo dojem. Namalovat poníka Stanleyho rozhodně nebylo jednoduché. Dotyčný to ale zvládl na jedničku!

„A někde je tu ještě obrázek Cyntie, jak má celý čumák od bláta. Počkej, najdu ho...“ Aša vždycky pobíhala sem a tam a snažila se toho udělat co nejvíc, zatímco u toho bez přestávky vykládala. Byla součástí projektu Naděje, protože se zotavovala z leukémie. Ale díky její neutuchající energii byste to poznali jen těžko. Někdy ji ostatní museli trochu zklidnit, aby se úplně nevyčerpala.

„Najdeš to později, Ašo,“ zavolala na ni se smíchem Kerry z druhé strany místnosti. „Jinak tu schůzi nikdy nezačneme.“

„Ale ne, prosím, jen najdu ten jeden obrázek Cyntie – a, tady je!“ Aša vítězoslavně zamávala papírem a podala ho Jackovi.

Jack si s úsměvem prohlédl obrázek prasete Cyntie obaleného v blátě, jak před sebou postrkuje míč. Dát jí míč byl jeho nápad a Cyntie si s ním hrála skoro stejně ráda, jako se válela v blátě.

„Tak pojď, Ašo,“ zavolal Rory a usadil se do křesla. „Nechceš přece zmeškat novinky, ne?“

„Už jdu, už jdu!“ Aša srovnala obrázky na hromadu a sedla si na starou pohodlnou pohovku. Jack se usadil vedle ní a Kerry si s náručí plnou papírů sedla do křesla naproti.

„Připojí se k nám do projektu někdo nový?“ zeptal se Jack.

„Hádáš správně, Jacku!“ odpověděla Kerry. „Ano, připojí. Tentokrát nás ale čekají velké přípravy. Na pololetní prázdniny se k nám přidá Laura. Minulý rok dostala meningitidu a bohužel zcela oslepla.“

„Oslepla!“ vykřikla Aša zděšeně. „To je ale hrozné.“

„Nemá to lehké,“ souhlasila Kerry. „Nastoupila do speciální školy pro zrakově postižené, ale nejde jí to tam zrovna nejlíp.“

Jack se rozhlížel po stodole. Na zdech visely veselé obrázky a za nimi byla vidět cihlová stěna... Kerry měla k džínům oblečenou červenomodrou tuniku a na krku jí visel pestrobarevný náhrdelník z korálků. Na stole za ní stála váza plná žlutých tulipánů. Jack si nedokázal představit, že by nic z toho neviděl.

„Připojí se k nám na farmě Naděje, aby se naučila adaptovat na svou novou situaci,“ pokračovala Kerry. „Budeme se ale muset ujistit, že je to tu pro ni bezpečné. Nesmíme tu nechat povalovat nic, o co by mohla zakopnout. Jen si představte, co by na to řekl Derrick!“

Kerry mluvila zvesela, ale Jack věděl, že Derrick Jarvis z městské rady je velký potíživista. Městskou farmu považoval za zbytečně zabraný prostor a neustále Kerry trápil a hledal výmluvy, proč farmu zavřít, a ukončit tak i projekt Naděje.

„Neboj, Kerry. Ujistíme se, že je to tu pro ni bezpečné,“ uklidňovala ji Aša. „Bude si chtít prohlédnout –“ zarazila se a ruka ji vystřelila před pusou. „Ale ne, nemyslela jsem *prohlédnout*. Chci říct, že bude chtít *poznat* celou farmu, že? Všechna zvířata a tak?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Kerry. „Ale než s něčím začneme, tak si vy dva s Jackem stoupněte, prosím.“

„Stoupnout si?“ ptal se zmateně Jack.

„Ano. Stoupněte si.“

Oba se tedy poslušně postavili.

„Teď zavřete oči,“ nařídila jim Kerry. „Nechte je zavřené a zkuste se projít po stodole. Běžte pomalu, nechci tu žádné nehody! Jen chci, abyste trochu poznali, čím si Laura prochází. Myslete na to, jaké to je, být slepý.“

Jack pevně zavřel oči, až přitom nakrčil nos. Pomalu se vydal směrem vpřed s rukama nataženými před sebou.

„Zkuste dojít ke dveřím,“ navrhla jim Kerry. Jack se otočil kousek doleva a něčeho se dotknul. Bylo to měkké a plstovité.

„Hej! To je moje čepice!“ vykřikla Aša.

Jack se zasmál a pustil ji. Udělal dalších pár kroků dopředu a zakopnul o něco tvrdého. „Au!“ zabrblal. Slyšel, že Aše se přihodilo totéž a oba je to rozesmálo.

„Cítím chlad,“ komentovala Aša. „Už jsem asi u dveří, to bude průvan...“

„To si jen představuješ,“ odpověděla se smíchem Kerry. „Jdeš úplně špatně.“

„To není možné!“ durdila se Aša. „Můžu už otevřít oči?“

„Ještě chvíličku. Běž Jacku, už jsi skoro tam.“

Jack udělal další krok a málem spadl. Tápal rukama okolo svých nohou, až zjistil, že zakopnul o holínky, které stály u dveří. „Budeme muset přesunout všechny ty holínky,“ řekl. „Laura by tu o ně mohla zakopnout.“

„Dobrý nápad, Jacku,“ souhlasila Kerry, když Jack konečně položil ruku na sukovité dřevo dveří. „Dobrá práce, jsi tam. Už můžeš otevřít oči. Ašo, ty už je můžeš taky otevřít. Ty bys ty dveře nikdy nenašla.“

Jack se rozhlédl a uviděl Ašu stále ještě uprostřed místnosti otočenou směrem ke krbu. Všichni se zasmáli jejímu výrazu.

„Jak jsem se sem dostala?“ vykřikla. „Byla jsem si jistá, že jdu správně!“

„Není to tak jednoduché, děvče,“ zasmál se Rory.

„Ne, to tedy není. Musí to pro ni být moc těžké,“ souhlasila Aša. „Léčit se z leukémie je taky dost

těžké, ale já se aspoň uzdravuju. Laura se nikdy neuzdraví, že?“

„Ne,“ souhlasila Kerry. „Meningitida ničí zrakový nerv, to už se vyléčit nedá. Ale doufám, že jí farma Naděje alespoň pomůže adaptovat se.“

Jack byl najednou rád, že je zdravý. Dřív ho to nikdy nenapadlo, ale teď si uvědomil, že má vážně štěstí. Byl odhodlaný usnadnit Lauře život, jak to jen půjde. „Neboj, Kerry,“ řekl. „Určitě jí to pomůže.“

KAPITOLA DRUHÁ

Laura měla nepříjemný pocit v břiše a dělalo se jí trošku na zvracení. V autě jí dřív nikdy špatně nebývalo, ale od doby, co se nemohla dívat, kudy jedou, se jí za jízdy vždy zvedal žaludek.

„Už jsme skoro tam, Lauro!“ ozvala se z předního sedadla maminka.

„To je dobře,“ odpověděla. „Potřebuju na vzduch.“

„Tam, kam jedeš, ho budeš mít víc než dost,“ smál se tatínek.

Lauru přemohl nával nervozity a nevolnost ještě zesílila. Na týden pololetních prázdnin, kdy si může odpočinout od Braillovy školy, se vážně těšila, jenže práce na farmě možná bude stejně náročná. Co když bude pořád do něčeho narážet a všechno kazit a oni ji pošlou domů, protože to tam nezvládá? Nebo co když nikoho nebude bavit trávit čas se slepcem?

Auto zpomalilo a zatočilo prudce doleva. Potom zastavilo a Laura slyšela řinčení, když někdo otevíral těžkou kovovou bránu. Vjeli dovnitř a hluk města nechali za sebou. Bylo to tak zvláštní. Jednu chvíli byli obklopení zvuky troubících aut a hučících motorů a o chvílku později byl všude naprostý klid, snad kromě ržání poníka někde ne-daleko.

„Tak jsme tu, zlato,“ řekl tatínek, když parkoval. „Farma Naděje, tvoje nové dobrodružství.“

Laura se zhluboka nadechla. Nahmatala kliku ode dveří auta a se slepečkou holí v ruce vystoupila. Počkala, až ji maminka chytne za ruku a společně vykročily vpřed. Zem byla plná nerovností, a tak musela Laura našlapovat velmi opatrně. Na svou hůl si teprve zvykala. Klepala s ní o zem a snažila se poznat, co kde leží. Připadalo jí to jako kamení, ale nehýbalo se. *Dlažební kostky*, to bude ono.

Blížily se k nim hlasy a zvuk kroků a Laura věděla, že je jde někdo uvítat. Naslouchala krokům, patřily nějaké ženě a někomu mladšímu. Možná nějakému chlapci. *A je to tu*, řekla si.